

[Søren Andersen.]

at vi kan få mere ensartede afgørelser. Det er der heller ingen tvivl om at der er behov for, og der er heller ingen tvivl om, at den længere tjenestetid skaber sine problemer. Der er visse ting, som vi må se lidt anderledes på nu, da tjenestetiden er af længere varighed. Jeg tænker her på, at man ude i kommunerne må anlægge et noget blidere skøn end hidtil. Det må også tages i betragtning, at det bør være sådan, at der er en rimelig overensstemmelse mellem det, de værnepligtige kan læse i deres lærebøger om social forsorg, og det, som er realiteten. Den højtærede minister — sådan forstår jeg det — gør i lovforslaget disse tanker til sine egne.

Hvad angår principperne i den nye § 281, skal der nu udsendes et cirkulære. Jeg mener, at man her rører ved så mange ting og giver så mange vidtrækkende administrative beføjelser, som man ikke udelukkende og hurtigt kan sige ja eller nej til, at det er rimeligt, at vi ser nærmere på disse ting i et udvalg. Jeg skal ikke gå i detaljer med hensyn til de ting, som kommissionen har foreslået. Meget af det nærer jeg betænkelighed ved. Jeg synes som sagt, at da det er vidtgående afgørelser, som man skal træffe fra administrationens side, hvor man alligevel ikke kan anlægge en klar linie, og hvor det kommunale skøn også i fremtiden vil være af afgørende betydning, må vi se på disse forhold i et udvalg.

Der er imidlertid i lovforslaget et par mere håndgribelige forhold, bl. a. det, som også er nævnt af den foregående ordfører, det ærede medlem hr. Victor Gram, at der, når nu soldaterne bliver sendt hjem, for visse af dem er et problem med at glide ind i erhvervslivet igen. Dette problem er allerede ordnet for de værnepligtige, som er arbejdsløshedsforsikrede, idet det er sådan, at militærtjeneste sammenlignes med almindelig civil arbejde. De bliver altså ikke klippet fra som følge af de bestemmelser, der er om karenstid og den slags ting for at kunne erhverve understøttelse. Når man nu vil give dem, der ikke er arbejdsløshedsforsikrede, en lignende økonomisk stilling, så ser det jo meget tilforladeligt og rimeligt ud, men det kan ikke nægtes, at man kan have visse betænkeligheder med hensyn til, om det vil virke til-

skyndende for den enkelte til at søge beskæftigelse, eller om han kunne tænkes at sige: jeg får måske noget bedre. Også dette kan vi se på i udvalget. Jeg skal ikke her stille mig afvisende overfor det. Forslaget er fremsat i en god mening for at hjælpe, det må vi anerkende, men at reglen også kan skabe vanskeligheder er en klar sag.

Jeg kan imidlertid glæde den højtærede minister med, at der er noget, vi klart kan sige ja til, og det er stk. 3 i paragraffen, der går ud på, at der for den værnepligtige, der er gift, og hvis familie er bosat i udlandet med rimelig begrundelse, skabes en ordning til afhjælpning af deres trang. Det er unaturligt, når en dansk soldat bliver gift i udlandet, og hans kone vanskeligt kan rejse hjem, at hun da ikke kan få samme muligheder som hvis hun havde været bosat her i Danmark. Det er noget, som må ændres, og jeg kan kun takke den højtærede minister for, at det sker ved dette lovforslag. Det følger helt naturligt en nordisk linie, idet såvel Norge, Sverige og Finland har en bestemmelse, der er sideordnet med den, vi skaber her. At det er garnisonskommunen, der her skal regnes for opholdskommunen, er vel praktisk begrundet, og det har heller ikke større betydning, idet det er naturligt, at staten refunderer de udgifter, som opholdskommunen i dette tilfælde må påtage sig i første omgang.

Jeg finder det rimeligt, hvad der står i stk. 4 i paragraffen om, hvilke forpligtelser hjemstavnskommunen har i tilfælde af krig, nemlig at de legale forsørgerforpligtelser da rent automatisk går over til nævnte kommune.

Efter at have sagt disse ord, hvormed jeg naturligvis har udtalt visse betænkeligheder med hensyn til § 281, stk. 1 og stk. 2, vil jeg på mit partis vegne tilsige lovforslaget en hurtig og saglig behandling i udvalget.

Carsten Raft: Der er for vort parti ingen principielle problemer knyttet til en lovgivning som denne. Vi må indtage det standpunkt, at når staten tager en ung mand i sin tjeneste, må den hjælpe ham med at overvinde de økonomiske vanskeligheder, han eller hans familie som følge deraf kommer ud for. Det er ganske givet,